

VINKO BITENC UGRABLJENI KRALJEVIČ RAVLICA

Vse je bilo že pripravljeno, velika ladja »Abduraman« je samo še čakala povelja za odhod.

A tega ni bilo.

Don Pedro je sedel v veliki dvorani svoje palače, globoko pogreznjen v misli.

Ali naj zaenkrat še opusti zasledovanje morskih roparjev? Kaj, če bo njegova jahta naletela na premoč zahrbtnih piratskih ladij in bo vse prizadevanje zaman? In če zdaj opusti zasnovani načrt, kaj si bodo mislili njegovi hrabri vojaki? Ali morejo v bodoče še zaupati v svojega kneza? In koran, sveto pismo mohamedansko, ali ne uči svojih vernikov, prezirati smrt?

Don Pedro je ostal zvest svoji veri, dasi mu je njegova pokojna soproga, španska princesa, večkrat prigovarjala, naj prejme krščanstvo. To je tudi storil, izpremenil je celo svoje ime Ab el Rahid v Pedro — toda po prezgodnji smrti svoje žene se je spet vrgel v naročje izlama (mohamedanske vere).

Tudi princa je vzgajal v duhu preroka Mohameda.

Arabska bojaželjnost in španski ponos sta se torej združila v njem v neodoljivo silo, ki se ji don Pedro ni mogel ustavljati.

»Moreno!«

Paž je pristopil.

»Vaša Svetlost zapoveduje?«

»Pokliči mojo telesno stražo!«

V nekaj trenutkih so stali pred knezom štirje visoki, močni Zamorci.

»Spremite me v пристanišče!« se je glasil nadaljni ukaz.

Ko so bili na dvorišču in so ravno hoteli zapustiti palačo, se je zgodilo nekaj nenavadnega:

Na visoki vrtni ograji se je nenadoma pojavila opica Diki. Z največjo naglico se brzela po ozkem robu ograje naravnost proti izhodu, kjer je začuden obstal knez s svojo telesno stražo.

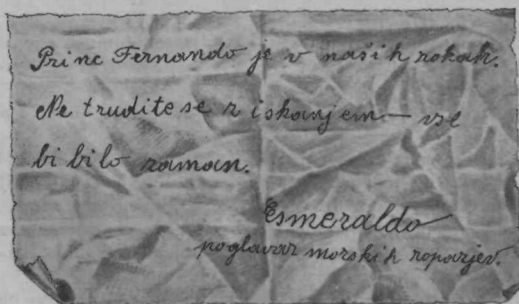
Opica je žalostno jadikovala, kakor da se ji je nekaj zlega pripetilo. Spustila se je po ograji nizdol in je bila na mah pred knezom.

»No, kje pa imaš svojega gospoda?« je dejal don Pedro, ko se mu je opica približala.

Neobičajno vedenje opice se je knezu zazdelo sumljivo. Nemirno se je oziral naokoli, če bi kje zagledal princa. A tega ni bilo videti nikjer.

Tedajci je opazil, da ima opica na ozkem jermenu okrog ledij pritrjen nek bel papir.

Knez je hlastno zgrabil papir, pretrgal ovoj — bilo je pismo — in čital s trepetajočim glasom:

Prince Fernando je v naših rokah.
Ne trudite se s iskanjem — vse
bi bilo zaman.
Esmeraldo
poglavar morških roparjev.

Don Pedro je strmel v mrtve črke, bled kakor zid. Debele solze so mu kapale na nesrečno pismo. Nekaj trenutkov je stal upognjen, uničen. Nato se je vzravnal, dvignil glavo in dejal:

»Kruho se maščujem nad njimi! Zdaj pa urno v pristanišče!«

Čez dobro uro je odrinila ogromna mavriška jahta »Abduraman« iz valenškega pristanišča proti Balearskim otokom.

Samo ob sebi umevno, da se je vkrcala tudi opica Diki, ki ni smela manjkati nikjer, posebno pa še v tem slučaju, ko je šlo za rešitev njenega gospoda.

Knez don Pedro pa se je v spremstvu svoje telesne straže odpravil nazaj proti mestu v svojo palačo.

5.

Vest o drzni ugrabitvi mauriškega princa iz Toleda se je naslednjega dne bliskovito raznesla po vsej Valenciji.

Nekateri, večinoma Mauri in člani špansko-mauriških rodbin so bili ogorčeni nad nečuveno predrznostjo morskih roparjev. Žal jim je bilo mladega, lepega princa in hudo se jim je smilil sivolasi knez don Pedro, ki je na tako krut način izgubil svojega sina in naslednika.

Pravi Španci, potomci starih španskih rodbin — in teh je bilo v Valenciji največ — pa si dogodka niso posebno jemali k srcu. Mnogi so celo privoščili »oholemu mauriškemu knezu«, kakor so se izražali, dasi so vedeli, da je don Pedro pravičen vladar in ni še nikoli delal krivice španskemu ljudstvu.

Je pač tako na svetu, da so mnenja ljudi ob nesreči bližnjega vedno različna; sovraštvo jih preslepi, da se veselijo tega, kar drugemu v bolesi trga srce.

In še nekaj je bilo ta dan, kar je odvrčalo vročekrvne Špance, da so se tako malo zmenili za novico o prinčevi ugrabitvi.

Popoldne se je imela namreč vršiti svečana narodna igra, biko-borba.

Po vseh ulicah je vladalo slavnostno razpoloženje, vsakomur se je poznalo že na obrazu, da pričakuje nekaj velikega, izredno zanimivega. Govorili so samo o tem, koliko bikov bodo prignali v areno (prostor za igre), kakšni bodo glavni junaki, toreadorji (bikoborci), kdo bo stavil najvišjo vsoto za usmrtitev najlepšega bika in še mnogo drugih stvari so si pripovedovali ljudje, izpraševali drug drugega po ulicah.

Ko so v poznih dopoldanskih urah gnali živali z zavezanimi očmi, okrašene s španskimi trobojnicami, po ulici proti areni, je nastalo pravcato prerivanje. Nekateri vročekrvneži so celo pomagali gonjačem in pretepali uboge živali s palicami.

In ljudje so se pri tem naslajali, bodrili priganjače, kričali od zado-vljstva!

Ali so imeli ti ljudje in oni, ki so trpinčili, pobijali živali v areni, le iskrico usmiljenja do njih? Ne, ti niso poznali čuta do živali! Tako je bilo takrat in tako je še dandanes.

Don Pedro ni bil posebno navdušen za bikoborbe. Za današnjo slavnostno igro je že pred dnevi dobil povabilo od »Kluba bikoborcev v Valenciji« s pripombo, da je za njegovo Svetlost pripravljena najlepša loža, ki so jo včasih uporabljali španski kralji, ko so se mudili na oddihu v Valenciji.

Hotel se je torej udeležiti bikoborbe, toda žalosten dogodek s princem, njegovim ljubljnim, edinim sinom, ga je tako potrl, da ga ne bi mogla razvedriti nobena reč več na svetu.

Sedel je na širokem naslonjaču v svoji palači in strmel predse. Njegov obraz je bil blede, lica koščena in upadla, oči kakor ugasle. V srcu mu je kljuvalo in ga žgalo, kakor pekoče sonce v afriških puščavah. Zavest, da nima več sina, da so mu brezsrčneži ugrabili najdražje, je bila tako strašna, da je klonil pod njeno težo.

(Dalje prihodnjič.)